

Sygn. akt *XVII AmE 169/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	St. sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 3 czerwca 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o potwierdzenie warunku realizacji inwestycji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 11 września 2017 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od (...) sp. z o.o. w T. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 169/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 11 września 2017 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE, pozwany), na podstawie art. 43 ust. 1 - 3 i 9 w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1, art. 33 ust. 1 i art. 37 oraz w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220 z późn. zm.) (dalej p.e.), a także w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) (dalej k.p.a.) i art. 3 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2017 r. poz. 1148), po rozpatrzeniu wniosku z 9 marca 2016 r., doprecyzowanego pismem z 7 kwietnia 2016 r., przedsiębiorcy - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., postanowił:

1) udzielić przedsiębiorcy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., promesy koncesji Nr (...) na wytwarzanie energii elektrycznej w instalacji odnawialnego źródła energii, elektrowni biogazowej (...), stanowiącej jednostkę kogeneracji (...), o mocy zainstalowanej elektrycznej 1,000 MW (2x 0,500 MW), wykorzystującej w procesie spalania biogaz uzyskany w procesie fermentacji metanowej biomasy z oczyszczalni ścieków zlokalizowanej w miejscowości T., gmina T., powiat (...), województwo (...);

2) ustalić okres ważności promesy: do dnia 15 września 2020 r.;

3) odmówić potwierdzenia, że inwestycja wskazana w pkt 1 nie zostałaby zrealizowana w przypadku, w którym dla energii elektrycznej wytworzonej w tej instalacji nie przysługiwałyby świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ustawy - Prawo energetyczne albo wsparcie określone przepisami ustawy o odnawialnych źródłach energii;

4) określić warunki działalności gospodarczej, które zostaną zamieszczone w koncesji.

Od powyższej Decyzji powód złożył odwołanie, zaskarżając ją w części dotyczącej pkt 3, zawierającej odmowę potwierdzenia, że inwestycja wskazana w pkt 1 nie zostałaby zrealizowana w przypadku, w którym dla energii wytworzonej w tej inwestycji nie przysługiwałyby świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ustawy- Prawo energetyczne albo wsparcie określone przepisami ustawy o odnawialnych źródłach energii.

Powód wskazał, że ww. Decyzja w zaskarżonej części została wydana z naruszeniem obowiązujących przepisów prawa. W efekcie powód zarzucił przedmiotowej Decyzji:

1) naruszenie prawa proceduralnego, które miało wpływ na wynik sprawy, to jest art. 77 oraz 80 k.p.a. poprzez niedokonanie należytej oceny całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w szczególności nieuwzględnienie wykazanych przez spółkę okoliczności wskazujących na datę rozpoczęcia inwestycji wskutek czego organ błędnie przyjął datę podpisania kontraktu jako datę rozpoczęcia inwestycji, co w rezultacie miało wpływ na odmowę w przedmiocie wymaganego potwierdzenia wydania świadectwa pochodzenia z kogeneracji;

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 43 ust. 9 p.e. poprzez niewłaściwą interpretację, która doprowadziła do niekorzystnego dla powoda rozstrzygnięcia.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie oraz zmianę zaskarżonej Decyzji w pkt 3.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o oddalenie odwołania, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach administracyjnych sprawy na okoliczność twierdzeń zawartych w zaskarżonej Decyzji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2016 r. powód zawarł kontrakt nr: (...), na mocy którego zlecił wykonawcy (...) S.A. „Rozbudowę i przebudowę obiektów części osadowej na terenie oczyszczalni ścieków w T.” (dowód: kontrakt k. 220- 223 akt adm.). Przedmiotowe przedsięwzięcie miało zostać sfinansowane z udziałem pożyczki udzielonej przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (dowód: umowa o dofinansowanie w formie pożyczki k. 91-135 akt adm.).

Jednym z podstawowych założeń tego przedsięwzięcia była realizacja inwestycji polegająca na budowie instalacji odnawialnego źródła energii wytwarzającego energię elektryczną w jednostce kogeneracji (dowód: pismo powoda z 16.02.2017 r. k. 218 akt adm.).

W dniu 9 marca 2016 r. powód złożył wniosek o udzielenie promesy koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w źródle wytwarzającym energię elektryczną w kogeneracji (dowód: wniosek wraz z załącznikami k. 1-156 akt adm.). Do wniosku powód załączył m.in. „Opis techniczno- ekonomiczny projektowanej inwestycji w zakresie wytwarzania: energii elektrycznej w kogeneracji/energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w instalacji odnawialnego źródła energii, stanowiącej jednostkę kogeneracji”, jak również decyzję Prezydenta miasta T. z 2 marca 2015 r. ustalającą środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie i przebudowie obiektów części osadowej na terenie oczyszczalni ścieków w T., w której określono, że: rozbudowa i przebudowa obiektów części osadowej obejmuje m.in. budowę nowych obiektów gospodarki osadowej, w tym zbiornika biogazu (k. 32 akt adm.),

„Powstający biogaz będzie spalany w silnikach gazowych, a wytworzona energia będzie użyta w procesie hydrolizy i fermentacji. Nadwyżka energii zostanie wykorzystana w procesie suszenia z możliwością pracy suszarni w trybie ze spalaniem uzupełniającej ilości gazu ziemnego w palnikach własnych lub wytwarzaniem ciepła niskotemperaturowego w kotłowni wodnej. Taki tryb pracy umożliwi pełniejsze wykorzystanie energii uzyskanej ze spalania biogazu.” (k. 37 akt adm.), zaś w załączniku nr 1 do tej decyzji pn. „Charakterystyka przedsięwzięcia” określono, że: zakres rozbudowy i przebudowy obiektów części osadowej na terenie Zakładu Oczyszczalni (...) w T. obejmuje m.in. budynek technologiczny (obiekt projektowany), w którym zlokalizowano urządzenia technologiczne odwadniania i zagęszczania osadów, urządzenia hydrolizy, dezintegracji i higienizacji ((...)) oraz instalację kogeneracji (k. 40-41 akt adm.), „K. fermentacyjne współpracować będą z maszynownią, kotłownią wodną i pomieszczeniem agregatów kogeneracyjnych. Maszynownię zblokowano z kotłownią i pomieszczeniem chłodziń osadu (dla instalacji (...)). Tworzą one funkcjonalnie i konstrukcyjnie jedną całość. W pomieszczeniu agregatów kogeneracyjnych (zlokalizowanym w budynku technologicznym) zostaną zainstalowane dwie jednostki kogeneracyjne o mocy elektrycznej około 500 kW każda oraz chłodzińca (na dachu), do której będzie kierowane niewykorzystane ciepło z agregatów.” (k. 42 akt adm.).

W związku z powyższym zostało wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie z wniosku powoda.

Pismem z 7 kwietnia 2016 r. powód doprecyzował przedmiotowy wniosek wskazując, że wytwarzanie energii elektrycznej odbywać się będzie w instalacji odnawialnego źródła energii stanowiącej jednostkę kogeneracji (dowód: pismo powoda z 7.04.2016 r. k. 157 akt adm.).

W międzyczasie, 15 kwietnia 2016 r. (...) Sp. z o.o. złożyła wykonawcy inwestycji - (...) S.A. ofertę na wykonanie instalacji kogeneracji w ramach realizowanej przez wykonawcę „Rozbudowy i przebudowy obiektów części osadowej na terenie oczyszczalni ścieków w T.” (dowód: oferta k. 43-48 akt sąd.).

W dniu 24 czerwca 2016 r. (...) S.A. zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę podwykonawczą nr (...), zgodnie z którą wykonawca powierzył podwykonawcy a podwykonawca przyjął do realizacji w ramach inwestycji pn. „Rozbudowa i przebudowa obiektów części osadowej na terenie oczyszczalni ścieków w T.”, kompleksową dostawę i montaż wraz z rozruchem i szkoleniem obsługi oraz zapewnieniem parametrów gwarancyjnych m.in. układu instalacji kogeneracji (dowód: umowa podwykonawcza z 24.06.2016 r. k. 17-32 akt sąd.).

W piśmie z dnia 8 sierpnia 2016 r. powód ponownie zwrócił się o udzielenie promesy koncesji z uwagi na zbliżający się termin rozpoczęcia prac związanych z przedmiotową instalacją (dowód: pismo powoda z 8.08.2016 r. k. 159 akt adm.).

Przy kolejnych pismach z 27 października 2016 r. i 8 listopada 2016 r. powód przedstawił uzupełnienie dotychczas złożonej dokumentacji do wniosku o udzielenie promesy koncesji (dowód: pismo powoda z 27.10.2016 r. z załącznikami k. 163-207 akt adm., pismo powoda z 8.11.2016 r. z załącznikami k. 208-215 akt adm.).

Natomiast wobec wskazania przez powoda w piśmie z 16 lutego 2017 r., że w obecnej sytuacji kiedy trwają już prace rozruchowe instalacji uzyskanie promesy koncesji stało się bezzasadne i powód wystąpił z wnioskiem o udzielenie koncesji (dowód: pismo powoda z 16.02.2017 r. z załącznikami k. 218-223 akt adm.), Prezes URE umorzył postępowanie administracyjne w sprawie udzielenia rzeczzonej promesy koncesji (dowód: decyzja z 3.03.2017 r. k. 224-225 akt adm.).

Na skutek złożonego przez powoda odwołania od ww. decyzji z 3 marca 2017 r. (dowód: odwołanie powoda od decyzji z 3.03.2017 r. k. 227-229 akt adm.) Prezes URE decyzją z 25 maja 2017 r. uchylił zaskarżoną decyzję umarzającą postępowanie administracyjne (dowód: decyzja z 25.05.2017 r. k. 236 akt adm.)

Następnie 11 września 2017 r. Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego i sądowego, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa. Natomiast podnoszone przez powoda zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować uchYLENIEM Decyzji, czy jej zmianą.

Szczególne wymogi dotyczące wniosku o udzielenie promesy koncesji, o którą ubiegał się powód, ustawodawca zawarł w odniesieniu do podmiotów zamierzających wykonywać działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu energii w instalacjach odnawialnego źródła energii lub kogeneracji, jak powód. Wymogi te związane są z faktem, że podmioty te zamierzają się także ubiegać o korzystanie ze wsparcia przewidzianego dla tego rodzaju instalacji i źródeł.

Ustawodawca wskazał mianowicie w art. 43 ust. 7 p.e., że do wniosku o wydanie promesy koncesji albo promesy zmiany koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu energii elektrycznej z kogeneracji albo na wytwarzaniu energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii należy dołączyć opis techniczno-ekonomiczny projektowanej inwestycji, dla której rozpoczęcie prac nastąpi po wejściu w życie tej ustawy.

Powód taki opis techniczno- ekonomiczny dla inwestycji w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł w instalacji odnawialnego źródła energii stanowiącej jednostkę kogeneracji załączył do wniosku o wydanie promesy koncesji.

W dalszej kolejności, zgodnie z art. 43 ust. 9 p.e. Prezes URE, na podstawie opisu techniczno-ekonomicznego projektowanej inwestycji, stwierdza w decyzji w przedmiocie wydania promesy koncesji albo promesy zmiany koncesji, czy inwestycja, o której mowa w ust. 8, zostałaby zrealizowana w przypadku, w którym dla energii elektrycznej wytworzonej w tej instalacji nie przysługiwałoby świadectwo pochodzenia z kogeneracji albo świadectwa pochodzenia, o których mowa w art. 9e oraz art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii.

Przedmiotowa regulacja ma zatem służyć klasyfikacji inwestycji pod kątem tego, czy zostałaby zrealizowana, jeśli dla energii elektrycznej wytworzonej w instalacji będącej przedmiotem inwestycji przysługiwałoby stosowne świadectwo pochodzenia, czy też nie zostałaby zrealizowana gdyby takie świadectwo nie przysługiwało. Innymi słowy organ ma zatem za zadanie ocenić czy przeprowadzono by inwestycję, gdyby wytwarzana następnie w instalacji energia nie uzyskała wsparcia w postaci świadectw pochodzenia.

Uznanie, iż konkretna inwestycja zostałaby zrealizowana nawet bez rzeczowego wsparcia ma doniosłe znaczenie z tego względu, że w myśl art. 43 ust. 10 p.e. wytwórca energii elektrycznej, który nie uzyska potwierdzenia, o którym mowa w ust. 9, dla inwestycji, o której mowa w ust. 8, nie może wnioskować do Prezesa URE o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo świadectwa pochodzenia, o których mowa w art. 9e oraz art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, dla energii elektrycznej wytworzonej w tej inwestycji.

Tym samym ustalenie, że inwestycja zostałaby wykonana nawet bez rzeczowego wsparcia implikuje brak możliwości ubiegania się o pomoc państwa. Pomoc państwa można bowiem uzyskać, gdy wywołuje ona tzw. efekt zachęty.

Sąd zważył, iż w Komunikacie Komisji – Wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020 (2014/C 200/01) (Dz.U.UE C z dnia 28 czerwca 2014 r.), w pkt 49 sekcji 3.2.4.1, wskazano, że pomoc na ochronę środowiska i cele związane z energią można uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym tylko wówczas, gdy stwarza efekt zachęty. Efekt zachęty występuje, kiedy pomoc skłania beneficjenta do zmiany zachowania w sposób podnoszący poziom ochrony środowiska lub poprawiający funkcjonowanie bezpiecznego, zapewniającego przystępne ceny i zrównoważonego rynku energii, której to zmiany nie podjąłoby się bez takiej pomocy. Skorelowane jest to z treścią pkt 18 preambuły Rozporządzenia Komisji (UE) nr (...) z 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu, który stanowi, że aby mieć pewność, że pomoc jest niezbędna i zachęca do rozwoju dalszej działalności lub projektów,

niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do pomocy na działalność, którą i tak beneficjent by prowadził, nawet w przypadku braku pomocy. Dlatego zgodnie z artykułem 6 ust. 1 powołanego Rozporządzenia niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do pomocy, która wywołuje efekt zachęty.

Natomiast w myśl artykułu 6 ust. 2 ww. Rozporządzenia uznaje się, że pomoc wywołuje efekt zachęty, jeżeli beneficjent złożył do danego państwa członkowskiego pisemny wniosek o przyznanie pomocy przed rozpoczęciem prac nad projektem lub rozpoczęciem działalności. Analogicznie przyjęto w pkt 50 sekcji 3.2.4.1 wspomnianych Wytycznych, w którym wskazano, że Komisja uznaje, że pomoc nie stanowi zachęty dla beneficjenta w tych wszystkich przypadkach, w których prace nad projektem zostały rozpoczęte przed złożeniem przez beneficjenta wniosku o przyznanie pomocy do władz krajowych. W takich przypadkach, jeśli beneficjent rozpoczyna realizację projektu przed złożeniem wniosku o pomoc, żadnej pomocy przyznanej na taki projekt nie uważa się za zgodną z rynkiem wewnętrznym.

Efekt zachęty występuje zatem tylko w sytuacji, gdy beneficjent składa wniosek o przyznanie pomocy przed rozpoczęciem prac nad projektem lub rozpoczęciem działalności. W przypadku bowiem gdy rozpoczęcie prac następuje przed złożeniem wniosku, uznać trzeba, że ewentualna pomoc nie warunkowała przeprowadzenia projektu, nie zmieniłaby zachowania beneficjenta, a zatem nie stanowiła dla beneficjenta zachęty do rozpoczęcia prac.

W art. 2 pkt 23 Rozporządzenia oraz pkt 44 sekcji 1.3 Wytycznych jednolicie określono kiedy następuje „rozpoczęcie prac”. Zdefiniowano, iż „rozpoczęcie prac” oznacza rozpoczęcie robót budowlanych związanych z inwestycją lub pierwsze prawnie wiążące zobowiązanie do zamówienia urządzeń lub inne zobowiązanie, które sprawia, że inwestycja staje się nieodwracalna, zależnie od tego, co nastąpi najpierw. Stwierdzono, że zakupu gruntów ani prac przygotowawczych, takich jak uzyskanie zezwoleń i przeprowadzenie studiów wykonalności, nie uznaje się za rozpoczęcie prac. Z kolei w odniesieniu do przejęć podano, iż „rozpoczęcie prac” oznacza moment nabycia aktywów bezpośrednio związanych z nabytym zakładem.

Biorąc pod uwagę powyższe Prezes URE słusznie stwierdził, że rozpoczęcie przez powoda prac związanych z inwestycją, w rozumieniu ww. przepisów Rozporządzenia i Wytycznych, miało miejsce 21 stycznia 2016 r. W tym dniu bowiem powód zawarł kontrakt nr (...), zlecając wykonawcy „Rozbudowę i przebudowę obiektów części osadowej na terenie oczyszczalni ścieków w T.”, którego jednym z kluczowych elementów była budowa „instalacji kogeneracji”. Na niniejsze wskazał sam powód w piśmie z 16 lutego 2017 r. złożonym w toku postępowania administracyjnego, podając, że realizacja inwestycji związanej z wytwarzaniem energii elektrycznej w instalacji odnawialnego źródła energii w jednostce kogeneracji jest bezpośrednio związana z kontraktem na „Rozbudowę i przebudowę obiektów części osadowej na terenie oczyszczalni ścieków w T.”, gdyż jednym z jego podstawowych założeń była budowa „instalacji kogeneracji”.

Podobnie z decyzji Prezydenta miasta T. z 2 marca 2015 r. ustalającej uwarunkowania środowiskowe realizacji rzeczonego przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie i przebudowie obiektów części osadowej na terenie oczyszczalni ścieków w T. wynika, iż budowa jednostki kogeneracji stanowi integralną część przedsięwzięcia. Wynika to również z treści umowy podwykonawczej z 24 czerwca 2016 r. nr (...) zawartej pomiędzy wykonawcą a podwykonawcą przedmiotowej inwestycji, w której treści § 1 ust. 1 pkt a zaznaczono, że wykonawca powierza podwykonawcy, a podwykonawca przyjmuje do realizacji w ramach inwestycji- którą w tej umowie oznaczono właśnie jako „Rozbudowę i przebudowę obiektów części osadowej na terenie oczyszczalni ścieków w T.”- m.in. kompleksową dostawę i montaż układu instalacji kogeneracji. Zawarcie tej umowy, mimo, że odnosi się bezpośrednio do realizacji dostawy i montażu instalacji kogeneracji nie oznacza jednak rozpoczęcia prac w tym zakresie dopiero z momentem jej podpisania. Jest to bowiem wyłącznie umowa podwykonawcza, którą wykonawca całej inwestycji powierzył realizację wybranych zadań w ramach inwestycji. Natomiast to na podstawie kontraktu z 21 stycznia 2016 r. wykonawca zobowiązał się wobec zamawiającego, czyli powoda, do wykonania zleconej mu „Rozbudowy i przebudowy obiektów części osadowej na terenie oczyszczalni ścieków w T.”, której składową jest dostawa i montaż instalacji kogeneracji. Tym samym to kontrakt z 21 stycznia 2016 r. zawierał zobowiązanie, które sprawiło, że inwestycja stała się nieodwracalna w świetle art. 2 pkt 23 Rozporządzenia oraz pkt 44 sekcji 1.3 Wytycznych.

Przedmiotowy wniosek prowadzi do ustalenia, że „rozpoczęcie prac” przez powoda w dniu 21 stycznia 2016 r. nastąpiło przed złożeniem przez niego wniosku o wydanie promesy koncesji z 9 marca 2016 r., który wpłynął do URE 11 marca 2016 r. Wobec tego nie można stwierdzić, że dana inwestycja nie powstałaby bez efektu zachęty. Inwestycja zainicjowana wobec powstania zobowiązań umownych obejmujących budowę instalacji kogeneracji przed złożeniem rzeczzonego wniosku, po rozpatrzeniu którego organ miał potwierdzić, że inwestycja nie zostałaby zrealizowana w przypadku, w którym dla energii elektrycznej wytworzonej w tej instalacji nie przysługiwałyby świadectwa pochodzenia albo wsparcie określone przepisami ustawy o odnawialnych źródłach energii, została bowiem rozpoczęta samodzielnie, niezależnie od następczego ubiegania się o takie potwierdzenie skutkujące możliwością uzyskania dochodzonego wsparcia.

Konkludując, nie można Prezesowi URE przypisać naruszenia przepisu art. 43 ust. 9 p.e., albowiem wbrew oczekiwaniu powoda, nie można było potwierdzić, że inwestycja nie zostałaby dokonana bez efektu zachęty, jeśli dla energii elektrycznej wytworzonej w instalacji będącej przedmiotem inwestycji nie przysługiwałoby stosowne świadectwo pochodzenia.

Zarzut naruszenia przez organ przepisów postępowania administracyjnego sprowadzający się do twierdzenia o niedokonaniu przez ten organ należytej oceny całokształtu materiału dowodowego wskazującego na datę rozpoczęcia inwestycji nie może zaś odnieść skutku choćby z tego względu, że powód mógł przed sądem przedstawiać dowody na poparcie swoich tez. Jednocześnie należy podnieść, że wszystkie podawane przez powoda daty rozpoczęcia prac późniejsze od daty złożenia wniosku o wydanie promesy koncesji dotyczą okoliczności, w których wykonane zostały pewne czynności lub doszło do ustaleń umownych w przedmiocie instalacji kogeneracji, aczkolwiek determinująca rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie jest data nawiązania pierwszego stosunku umownego w zakresie inwestycji obejmującej instalację kogeneracji, czyli data zawarcia kontraktu z 21 stycznia 2016 r.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na nieuwzględnienie odwołania, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

Sędzia SO Anna Maria Kowalik